

le sektor, har der siddet en offentlig repræsentant, som vi herinde siger er borgernes vagthund, men som ikke har sagt et kvæk eller løftet et øjenbryn i anledning af det, der er sket, uanset at den pågældende har haft alle oplysninger.

Det synes jeg er flovt, og derfor synes jeg, det er vigtigt under udvalgsarbejdet simpelt hen at få kulegravet, om de partier, som partout vil have det her system, ikke kan gå med til, at der i det mindste på et tidspunkt skal fastlægges nogle regler for det. For da vi i forsommeren 1992 debatterede det, var det faktisk den debat, der endte med at blive den interessante debat – det fremgår af Folketingets forhandlinger på det tidspunkt – og jeg kan oplyse ministeren om, at det var ministerens partifælle fru Lone Dybkjær, der var optaget af, at man skulle have klart definerede pligter.

Så i og for sig var det en positiv diskussion, men den medførte ingenting konkret, og nu står vi altså i 1996, og de intentioner, man havde, er altså kun blevet til en markedsføringsetiket om, at det er offentlighedens vagthund, og derfor kunne jeg godt tænke mig helt konkret at spørge ministeren, om der er nogen som helst forskel juridisk eller økonomisk eller på anden måde på de pligter, man som offentligt udpeget bestyrelsesmedlem har i 1996, og dem, man havde i 1992 eller i 1990, bortset fra de vage formuleringer om, at man altså skal varetage samfundets interesser. Men er pligterne og ansvaret for den enkelte person på nogen måde blevet ændret i løbet af den tid, der er gået?

Og mener ministeren, at det er acceptabelt, at hver eneste gang det går galt i en eller anden virksomhed i den finansielle sektor – og det er vi jo nødt til at se i øjnene at det også kan gøre i fremtiden – så skal man som politiker læse om, at den offentlige repræsentant endnu en gang ikke har gjort noget som helst? Og det er ikke, som ministeren sagde, folk, der ikke har indsigt; det er det ikke. I de store institutter og også i mange af de små er det veluddannede folk, så det er ikke det, der er i vejen.

Nej, det, der er i vejen, er, at man i loven har defineret, at de har nøjagtig de samme rettigheder og pligter som resten af bestyrelsen, herunder også tavshedspligt med hensyn til, hvad der foregår i bestyrelsen, i stedet for at sige: Ja, det har de ganske vist, men de har samtidig en tilbagemeldingspligt til den minister, der har udpeget dem. For hvis man ikke vil gå så langt som til at give dem nogle pligter, så er der altså kun én konsekvens, der er logisk at drage, og

det er at støtte forslaget fra Fremskridtspartiet og simpelt hen tage dem ud, for så er det ikke rimeligt at give befolkningen det indtryk, at vi har udpeget nogle politiske repræsentanter, som skal varetage befolkningens interesser i disse bestyrelser og sikre, at tingene går ordentligt for sig, for sådan er systemet altså ikke indrettet.

Jeg kan i hvert fald garantere for, at disse spørgsmål også vil blive stillet under udvalgsarbejdet, men hvis et flertal indstiller forslaget til forkastelse, håber jeg, at der så samtidig kommer nogle ændringsforslag om et klart defineret ansvar og nogle klart definerede pligter, som de offentlige repræsentanter i fremtiden må finde sig i at påtage sig, hvis de vil have lønnen for det arbejde.

(Kort bemærkning).

Svend Heiselberg (V):

Nu er forslaget jo velegnet til at skabe forargelse, men det, som jeg bliver lidt forarget over, er, at man nærmest fremstiller det, som om ingen offentlige repræsentanter har gjort noget som helst andet end at hæve den gage, som de får som offentlige repræsentanter. For jeg ved, at da jeg selv i slutningen af 1980'erne og begyndelsen af 1990'erne – dengang da SAS havde store problemer og økonomiske vanskeligheder – sad i DDL's bestyrelse, følte jeg det som min opgave at meddele både finansministeren og trafikministeren, at der var problemer, og at bede dem om at prøve at se på de ting, som man fra statens side havde interesse i at se på.

Jeg nævner det blot, fordi jeg mener, at den opgave, som den offentlige repræsentant har, jo er at gøre opmærksom på det, hvis man skønner, at der er problemer. Der vil selvfølgelig være nogle gange, hvor man som offentlig repræsentant ikke kan gennemskue de problemer, som man bliver stillet over for, men så har man altså en forpligtelse til at meddele det videre, og det gjorde jeg rent faktisk både til finansministeren og til trafikministeren, da jeg som medlem af DDL's bestyrelse kunne se, at der var problemer i SAS.

Økonomiministeren (Marianne Jelved):

Jeg vil understrege, at de offentlige repræsentanter har samme stilling i bestyrelsen som andre bestyrelsesmedlemmer, og det vil sige, at de også har de samme rettigheder og pligter og det samme ansvar, herunder strafansvar, som andre bestyrelsesmedlemmer har.